

מדינת ישראל
נציבות שירות המדינה
בית הדין למשמעת של עובדי המדינה

י' בטבת תשפ"ו
30 בדצמבר 2025

0491-0022-2025-006906
בד"מ: 55.25 אלעד כפיר זמיר

בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה

בפני : עו"ד יוחאי בן שמואל – אב בית הדין
עו"ד ציון כהן שהאנזי
עו"ד לבנה עזרא
- יו"ר מותב
- חבר מותב
- חבר מותב

התובעת: נציבות שירות המדינה
ע"י ב"כ עו"ד אופיר שטיינר

הנאשם: אלעד כפיר זמיר

ב"כ הנאשם: אינו מיוצג

נציג המשרד: אין הופעה

גזר דין

רקע

1. הנאשם, אלעד כפיר זמיר, יליד 1985, מועסק בשירות המדינה החל מיום 29.12.2022 בתפקיד ראש מטה שר התקשורת.
2. כתב התובענה מייחס לנאשם שני אישומים מרכזיים שעניינם התנהגות בלתי הולמת. הסדר הטיעון שלפנינו וגזר דין זה מתייחסים להודאת הנאשם בעובדות כתב התובענה.
3. הנאשם הורשע על ידינו, על בסיס הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2) ו-3 לחוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג-1963, בכל אישום בנפרד.
4. במסגרת האישום הראשון, הודה הנאשם כי ביום 15.01.25, בבניין הכנסת, התעמת עם כתב אתר "העין השביעית" שביקש לשאול את השר שאלה. הנאשם גידף את הכתב בכינויים כגון "חתיכת חצוף מטומטם", חטף את מכשיר הטלפון מידו והטיח אותו על שולחן סמוך. גם לאחר שהובהרה לו זהות הכתב, המשיך הנאשם לצעוק ולזלזל בחופש העיתונות ובזכותו של הכתב לצלם.
5. במסגרת האישום השני, הודה הנאשם כי הפיץ בארבע קבוצות וואטסאפ של פעילי מפלגת הליכוד תמונה ערוכה ומשפילה של חבר הכנסת דוד ביטן, בה הושתלה דמותו על גבי מודעת כנס של עיתון "הארץ", בליווי כיתוב פוליטי פוגעני.
6. במעשיו אלו פעל הנאשם בניגוד להוראה 42.222(ב) לתקשי"ר, הקובעת כי על התנהגות עובד המדינה להיות הולמת את תפקידו ומעמדו.

7. הצדדים עתרו במשותף להטלת אמצעי המשמעת הבאים :

א. נזיפה חמורה ;

ב. הפקעת משכורת קובעת אחת, שתנוכה בשישה תשלומים חודשיים שווים ;

ג. הורדה בדרגה אחת למשך שישה חודשים.

8. הצדדים ביקשו מבית הדין לכבד את ההסדר בשל מכלול הנסיבות שיפורטו להלן.

טיעוני התביעה לעונש

9. בטיעוניה לעונש, עמדה ב"כ התביעה על חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם. הוטעם, כי מעמדו הרם של הנאשם כראש מטה שר התקשורת, מחייב רף התנהגות מוגבר וזהירות יתרה, שכן מתוקף תפקידו, נתפס הנאשם כמי ש"פניו כפני השר", ומעשיו עלולים להכתיב את הדרג הנבחר ואת השירות הציבורי כולו.

10. התביעה ציינה כי מעשיו של הנאשם חותרים תחת עקרונות יסוד עליהם אמון המשרד, ובראשם חופש הביטוי והכבוד למוסד התקשורת החופשית. לעניין זה, הפנתה התביעה לשני האירועים בגינם הורשע הנאשם :

11. האירוע הראשון – אירוע שתועד, צולם והופץ ברשתות החברתיות, נסיבה המעצימה את הפגיעה בנראות הציבורית של השירות המדינה.

12. האירוע השני – הפצת תמונה ערוכה של חבר כנסת בקבוצות בעלות גוון פוליטי. התביעה הדגישה כי מעשה זה, כשהוא מבוצע על ידי עובד ציבור בכיר, נושא חומרה יתרה.

13. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה התביעה לפסיקת בית הדין למשמעת, תוך עריכת אבחנה בין המקרים דנן לבין עניינו של הנאשם :

א. בד"מ 31/19 **יוסף נחמיה** : שם נדון עובד רשות המיסים שנהג באלימות כלפי עובד אחר. נגזרו עליו נזיפה חמורה, הפקעת מחצית משכורת והורדה בדרגה לחצי שנה. התביעה טענה כי המקרה דנן חמור יותר, נוכח מעמדו הבכיר של הנאשם וההד הציבורי שליווה את האירוע, ולפיכך העונש המוצע בתיק זה גבוה יותר באופן יחסי.

ב. בד"מ 79/23 **ציפורה נבון** : שם נדונה עובדת משרד ראש הממשלה בגין פרסומים לא הולמים ברשת חברתית (בקבוצה סגורה). נגזרו עליה נזיפה חמורה, הפקעת מחצית משכורת והורדה בדרגה לשמונה חודשים. התביעה הטעימה כי בענייננו, הפצת תמונה ערוכה של נבחר ציבור באופן אקטיבי בקבוצות פוליטיות, על ידי מי שמשמש יד ימינו של השר, מעלה את רף החומרה ומצדיקה ענישה מחמירה יותר מזו שהושתה בפרשת נבון.

14. לצד השיקולים לחומרה, פירטה התביעה את השיקולים לקולא אשר עמדו בבסיס גיבוש הסדר הטיעון :

קשיים ראייתיים ואינטרס ציבורי

15. הוצג כי בתיק זה התגלעו קשיים ראייתיים ממשיים, אשר ניהול הוכחות בגינם היה מחייב זימון שרים וחברי כנסת לדוכן העדים. נטען כי סיום ההליך בהסדר משרת את האינטרס

הציבורי ואת הנראות הציבורית, בפרט בתקופה רגישה זו, ומונע פגיעה אפשרית נוספת בתדמית השירות הציבורי שהייתה עלולה להיגרם מניהול הליך מלא.

נטילת אחריות

16. הנאשם הודה במיוחס לו בהזדמנות הראשונה, שיתף פעולה בחקירה וחסך זמן שיפוטי יקר.

נסיבות אישיות

17. התביעה ציינה כי נתנה משקל לנסיבותיו האישיות והכלכליות של הנאשם, וביקשה למזער את הפגיעה הכלכלית בו למינימום ההכרחי בנסיבות העניין.

18. עמדת התביעה היא כי הסדר הטיעון משקף איזון ראוי בין חומרת המעשים ומעמדו של הנאשם לבין הקשיים הראייתיים והנסיבות האישיות. התביעה הדגישה כי הענישה הכלכלית המוצעת, הגם שהיא כואבת, היא החלופה ההולמת היחידה בנסיבות העניין, וכי דחיית ההסדר עלולה הייתה להוביל לתוצאה קשה יותר עבור הנאשם או המערכת.

19. אי לכך, עתרה התביעה לכבד את ההסדר.

עמדת המשרד

20. עמדת המשרד, כפי שהוצגה על ידי התובע, היא שהמשרד ביקש מבית הדין לשקול להקל עוד בעונש. סמנכ"לית הון אנושי במשרד התקשורת הצטרפה לעמדת התביעה, אולם הביעה עמדה בכתב, שהוגשה לבית הדין, לפיה המשרד מבקש מבית הדין לשקול הקלה נוספת בעונש. הנימוקים לעמדת המשרד:

א. מדובר בעובד שעבודתו הייתה מצוינת לאורך זמן.

ב. הוא נמצא כעובד ללא דופי.

ג. השר סומך עליו ומביע בו אמון לא מסוייג.

21. התביעה ביקשה לכבד את הסדר הטיעון כפי שהוגש, תוך התחשבות בעמדת המשרד.

טיעוני ההגנה

22. הנאשם, אשר בחר לייצג את עצמו בהליך זה, העלה בפני בית הדין מסכת טיעונים המבקשת למקם את מעשיו בהקשר המורכב, תוך הדגשת הנסיבות שהובילו לביצוע העבירות ומצוקתו האישית.

23. בראשית דבריו, הבהיר הנאשם כי הודייתו במסגרת הסדר הטיעון ניתנה מתוך תחושת אילוץ, אותה תיאר כהימצאות "בין הפטיש לסדן". לשיטתו, הבחירה בהסדר נבעה מהרצון להימנע מניהול הליך הוכחות ממושך ומורכב בעודו בלתי מיוצג ועומד בפני סיום העסקתו, ולא מתוך הסכמה מלאה עם חומרת התיאור העובדתי. הנאשם הטעים כי הגם שאינו כופר באשמה ומכיר בפסול שבמעשיו, הרי שלדידו, הכשלים הראייתיים בתיק – עליהם עמדה גם התביעה – היו צריכים להוביל להסדר מקל יותר מזה שהוצג.

התייחסותו לאישום השני (הפצת התמונה):

24. הנאשם הדגיש את אופי תפקידו כ"דובר על" וכערופץ להפצת מסריו של השר. לטענתו, הוא שימש כזרוע ביצועית בלבד להפצת תכנים שהוכתבו על ידי השר, ולא כגורם בעל שיקול דעת עצמאי או אג'נדה פוליטית אישית.
25. הנאשם תיאר מציאות של כפיפות מוחלטת, בה סירוב להנחיית השר להפיץ מסר מסוים היה מוביל, להבנתו, לפיטוריו המידיים ("הייתי בלי עבודה"). הוא הלך על כך שבית הדין מבקש להענישו על פרקטיקה יומיומית המקובלת בעבודת הדוברות, וכי הציפייה שישנן את בקשות השר אינה עולה בקנה אחד עם מציאות יחסי העבודה.
26. הנאשם טען כי התלונה המקורית מצד חה"כ ביטן נבעה מיריבות פוליטית מול השר, וכי הוא עצמו הפך ל"מטרה קלה" ולקורבן של מאבקים אלו אך ורק מתוקף קרבתו לשר.
27. באשר לשימוש בטלפון האישי, הסביר הנאשם כי גויס לתפקיד, בין היתר, בשל רשת הקשרים הענפה המצויה במכשירו האישי, וכי הדרישה להפרדה בין המכשירים אינה מעשית בתפקיד מסוג זה.

התייחסות לאישום הראשון (העימות עם העיתונאי):

28. הנאשם טען בתוקף כי במועד האירוע לא ידע שהאדם מולו הוא עיתונאי (כתב "העין השביעית"), וכי סבר שמדובר באדם המטריד את השר ומצלם אותו בניגוד לנהלים באזור אסור.
29. כאן המקום לציין כי בא כוח התביעה ציין, כי לכך כיוון כשטען על קשיים ראייתיים לא מבוטלים.
30. לאור אי-זיהוי המתלונן כעיתונאי, טען הנאשם כי לא ניתן לייחס לו כוונה לפגוע בערך המוגן של חופש העיתונות.
31. הנאשם תיאר כי פעל מתוך תחושת אחריות לשלומו של השר, המצוי תחת איומים, וכי פעולותיו – לרבות נטילת הטלפון והטחתו (מבלי שנגרם נזק) והשימוש בשפה בוטה – נעשו בלהט הרגע וכניסיון להדוף גורם שנחזה כמאיים.
32. הנאשם ציין כי כבר שילם מחיר אישי ומקצועי בגין אירוע זה, בדמות הרחקתו מעבודתו בכנסת למשך חודש ימים.
33. לסיום, שטח הנאשם בפני בית הדין את נסיבותיו האישיות והכלכליות המורכבות. לבקשת הנאשם, ובהעדר התנגדות מצד התביעה, הורה בית הדין כי פרטים אלו, הנוגעים למצבו הכלכלי ולצדדים שלישיים, יחסו תחת איסור פרסום, וזאת כדי למנוע פגיעה בלתי מידתית בנאשם ובמשפחתו.

דיון והכרעה

34. לפנינו הסדר טיעון הכולל הודאה בשני אירועים נפרדים של התנהגות שאינה הולמת. מחד גיסא, ניצבת חומרת המעשים – פגיעה בחופש העיתונות ובכבודם של נבחרי ציבור על ידי עובד מדינה בכיר. מאידך גיסא, הונחו לפתחנו קשיים ראייתיים משמעותיים ונסיבות אישיות כבדות משקל.
35. הלכה פסוקה היא כי ככלל, יכבד בית הדין למשמעת הסדרי טיעון המוצגים לפניו. נקבע לא פעם כי בית הדין לא יסטה מהסדר טיעון אלא אם כן מצא כי הוא חורג באופן קיצוני

ממתחם הסבירות או מהענישה הראויה. לפיכך, נקודת המוצא היא שבית הדין למשמעת, בדומה לבית משפט בהליך פלילי, אינו צד להסדר הטיעון ואינו מחויב לאמצו, שכן מלאכת גזירת הדין מסורה לעולם לערכאה השיפוטית. עם זאת, הכלל הוא שיש ליתן משקל רב להסדר שנערך בין הצדדים ולא לסטות ממנו בנקל, בשל האינטרס הציבורי שבקיום מוסד הסדרי הטיעון וציפיית הנאשם שהודה (ראו לעניין זה להרחבה, ער"מ 1826/02 **בועז סולמי נ' עיריית תל-אביב-יפו** [1] (23.05.2002); נבו - המתמחה סדר הדין הפלילי | (2025) פרק יג פסק דין: הכרעת הדין וגזר הדין).

36. הרציונל העומד בבסיס גישה זו נעוץ באינטרס הציבורי של יעילות המערכת, חיסכון בזמן שיפוטי, ועידוד נאשמים ליטול אחריות על מעשיהם.

37. בענייננו, בבואנו לבחון את סבירות ההסדר, עלינו לאזן בין הערכים המוגנים שנפגעו לבין הנימוקים שהובילו את התביעה לגיבושו.

משקל הקשיים הראייתיים בתיק זה

38. באשר לאישום הראשון, התביעה והנאשם כאחד הניחו דגש משמעותי על הקשיים הראייתיים בתיק. לעניין האישום הראשון, הנאשם טען כי פעל מתוך "טעות במצב הדברים" ולא זיהה את המתלונן כעיתונאי. התביעה אישרה כי סוגיה זו, וכן הצורך בזימון עדי ראייה רמי דרג (שרים וחברי כנסת), הציבו משוכה ראייתית ממשית.

39. באשר לאישום השני, שמענו את טענת הנאשם כי שימש "צינור" להפצת מסריו של הדרג הפוליטי וכי פעל מתוך חשש למקור פרנסתו. הגם שאין בטענה זו כדי להצדיק התנהגות שאינה הולמת עובד מדינה בכובעו, יש בה כדי להקשות במידת מה את עוצמת האשם המוסרי האישי, ולמקם את המעשה על רף חומרה נמוך יותר.

האיזון הראוי בנסיבות העניין

40. נקודת המוצא לעריכת הסדר טיעון היא קיומה של תשתית ראייתית מספקת להגשת כתב אישום, המקימה "סיכוי סביר להרשעה". עם זאת, קיומם של קשיים ראייתיים (כגון סתירות בעדויות או קשיי הוכחה) מהווה את אחד הטעמים המרכזיים להגעה להסדר, כחלק מ"ניהול סיכונים" של התביעה למניעת זיכוי מלא (ראו לעניין זה בג"ץ 5699/07 **פלוגית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה** (26.02.2008); בג"ץ 625/18 **ויקטוריה בונדרנקו נ' מדינת ישראל** (05.07.2018)).

41. התביעה רשאית – ואף חייבת – לשקול את הסיכוי להרשעה ואת המחיר הציבורי של ניהול ההליך אל מול התוצאה העונשית.

42. במקרה דנן, מצאנו כי "קניית הסיכון" על ידי התביעה נעשתה משיקולים ענייניים:

א. ההסדר מונע הליך משפטי ממושך ומורכב שבו עדים נבחרו ציבור. התרשמנו שהתביעה בחנה האם ההסדר משרת את טובת הציבור באמצעות איזון בין ההקלה לנאשם לבין התועלת הציבורית. שיקולים אלו כוללים חיסכון בזמן שיפוטי ובמשאבי אכיפה, קיצור עינוי הדין, והבטחת ענישה מהירה הקרובה למועד ביצוע העבירה (לעניין זה ראו בג"ץ 3036/10 **אחיה נגר נ' פרקליטות המדינה** (03.11.2010); ע"פ 1958/98 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (25.12.2002)).

- ב. ההסדר מבטיח ענישה ונטילת אחריות מידית, במקום ניהול הוכחות שסופו אין מי שיוכל לחזות. הודאת הנאשם במסגרת ההסדר מבטאת נטילת אחריות על מעשיו, המהווה ערך מוסף מבחינה חברתית וארגונית. מנגד, הנאשם מוותר על זכותו לניהול הליך הוכחות ועל הסיכוי לזיכוי, דבר המקים לו "אינטרס הסתמכות" שההסדר יכובד על ידי בית המשפט (ראו לעניין זה ע"פ 1421/10 פלוני נ' מדינת ישראל (18.07.2012); נבו - המתמחה סדר הדין הפלילי (2025) | פרק יג פסק דין : הכרעת הדין וגזר הדין)).
43. בחנו את רכיבי הענישה המוצעים : נזיפה חמורה ; הפקעת משכורת קובעת אחת ; הורדה בדרגה לחצי שנה.
44. בנסיבותיו האישיות של הנאשם, מדובר בענישה ממשית וכואבת במיוחד בהיבט הכלכלי.
45. נתנו דעתנו גם לעמדת המשרד, שביקש באופן חריג להקל עוד עם הנאשם – בקשה המעידה על תפקודו המקצועי המצוין של הנאשם לאורך שנים, המהווה שיקול לקולא.
46. לאחר ששקלנו את מכלול השיקולים, קרי, חומרת המעשים והפגיעה בתדמית השירות הציבורי. מנגד, הקשיים הראייתיים הממשיים, נטילת האחריות המוקדמת והנסיבות האישיות והכלכליות. הגענו למסקנה כי ההסדר אינו חורג באופן קיצוני מהמקובל.
47. אמנם, ניתן היה לסבור כי בנסיבות רגילות מעשים מעין אלו מצדיקים ענישה מחמירה יותר, אך נוכח הקשיים הראייתיים והאיזונים שערכה התביעה, ההסדר נראה ככזה המצוי בתוך "מתחם הסבירות." לכן החלטנו לכבדו.
48. לפיכך, אנו משיתים על הנאשם את אמצעי המשמעת הבאים :
- א. נזיפה חמורה.
- ב. הפקעת משכורת קובעת אחת, שתנוכה בשישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים.
- ג. הורדה בדרגה אחת למשך שישה חודשים. בתום התקופה ישוב הנאשם לדרגתו הקודמת.
- ד. פרסום פסק הדין באתר בית הדין למשמעת (תוך השמטת פרטים שנותרו תחת איסור פרסום).

זכות הערעור בתוך 30 ימים לבית המשפט המחוזי בירושלים

(-)	(-)	(-)
עו"ד לבנה עזרא	עו"ד ציון כהן שהאנזי	עו"ד יוחאי בן שמואל
		אב בית הדין
חברה	חבר	יו"ר